

ZMAR MAGMA

Hledání ztraceného
světla

Čeněk Pekař

A person wearing a dark hoodie is seen from behind, looking out over a city at night. The city lights are visible in the background, and a bright light source, possibly a fire or a large light, is visible on the left side of the image. The overall mood is dark and contemplative.

tudy

[2019]

Stále tudy

. tudy

ZMAR MAGMA

Hledání ztraceného světla

Čeněk Pekař

2019

V knize je úmyslně či neúmyslně použita celá řada různých gramatických, sémantických a syntaktických nekorektností.

Doufám jen, že Vám nebudou bránit v četbě. Pokud však přeci jen budou, knihu prosím zavřete, někam založte či darujte a jděte dělat něco smysluplného.

Jako třeba hledat světlo.

Čtenářův dotaz místo úvodu

Čtenář se zeptal Autora:

„Mimo slova i mimo věty, jak mi sdělíš svou pravdu?“

Autor zůstal tiše sedět.

Čtenář v úžasu vstal a poklonil se:

*„Tvá milující vstřícnost
mě očistila od bludu,
dál už půjdu správnou cestou.“*

Poté co čtenář odešel, zeptal jsem se Autora, jak toho dosáhl.

*„Dobrému čtenáři stačí stín knihy,“
řekl Autor.*

Obsah

Čtenářův dotaz místo úvodu.....	- 9 -
1/ Uvážnutí v čase.....	- 14 -
1.1 Zmar Magma.....	- 16 -
1.2 Kóan Mistra Au č. 1.....	- 19 -
2/ Od tůně k jeskyni.....	- 22 -
2.1 Zrcadlo pohádkáře.....	- 23 -
2.2 Zář tisíce ohňů.....	- 24 -
3/ Jiné světy.....	- 28 -
3.1 Prostor Variant.....	- 28 -
3.2 Jiné světy.....	- 29 -
4/ Malí Giganti.....	- 33 -
4.1 Jako kravský lejno.....	- 33 -
5/ Ten nejrychlejší z nás.....	- 37 -
5.1 Magický kvadrant.....	- 38 -
6/ Bez pokory to nejde.....	- 39 -
6.1 Poslední mnich.....	- 39 -
7/ Sny schované na půdách.....	- 42 -
7.1 Úhlem perspektivy.....	- 42 -

8/ Pozdě z hnízda.....	- 46 -
9/ Usměvavá moštářka	- 50 -
10/ V doteku Tao	- 53 -
11/ Simone Péréle – Implicite - před.....	- 55 -
12/ Útočiště.....	- 61 -
12.1 Jen hrstka popela.....	- 61 -
12/ Stopy na plátně	- 65 -
13/ Její svět.....	- 68 -
14/ Do všech oceánů	- 71 -
15/ Nepravděpodobně pravdivý	- 73 -
16/ Pianino v kapse	- 77 -
17/ Simone Péréle – Implicite - po.....	- 79 -
18/ Atlasovo gesto	- 83 -
19/ Introspekce s Bufo	- 85 -
20/ Obálka víry	- 90 -
21/ Heisenbergův princip neurčitosti	- 94 -
22/ Pohled kudlanky nábožné	- 96 -
23/ Šest tisíc selhání?	- 99 -
24/ Vlák mezi peklem a rájem.....	- 101 -
.....	- 103 -

25/ Stékat jako kapka	104 -
26/ Oči medvěda.....	108 -
27/ Překročil jsem hráz	110 -
28/ Lučištník.....	114 -
29/ Kdo ti řekl, že	117 -
30/ Prázdný člun II.	120 -
31/ Poslední kroužek.....	127 -
32/ Puma.....	131 -
33/ Shelma	134 -
34/ Slunce vyšších pater	138 -
35/ Stopy	142 -
36/ Stačí jen být.....	144 -
37/ Sny, které se plní	147 -
37/ Svítá.....	150 -
38/ Ještě nekončíme	151 -
Černá křída	152 -
Co když ale ne	153 -
Není nic	155 -
Pokud mě slyšíš – neboj se.....	156 -

Plavu	- 158 -
Minule mě minula.....	- 160 -
Co za co	- 162 -
Na Kolotoči.....	- 164 -
Lungta ve větru	- 165 -
Pořádně zkyslé zelí	- 166 -
39/ Světlo	- 167 -

1/ Uváznutí v čase

Ten příběh začal zcela nenápadně. Byl páteční podvečer v roce 1981. Den jako každý jiný, jen tak trochu plný rozporů, příležitostí, úskalí i potenciálních ztrát. Večer dopadl tragicky na vozovku a krvácel z mnoha ran. Přesto se stal určujícím pro mou budoucí životní cestu.

Plný milostného očekávání mých 19 let, jsem na motorce JAWA 250, což je z dnešního pohledu takový prskolet, jel ke své tehdejší přítelkyni. Byl červenec, po maturitě a po úspěšných přijímačkách na Přírodovědeckou fakultu UK. Matka kdesi v Africe, na začátku své tří leté pracovní mise. Otec s mladším bratrem v očekávání brzkého odjezdu za ní. Zatímco já, coby zástava pro bolševiky, aby zbytek rodiny neemigroval, musel zůstat přikován k rodné hroudě. Vlastně jsem si nedovedl ani náznakem představit, co mě čeká. Život se zdál být více nežli skvělý. Bohužel to mělo trvat už jen pár hodin. Aby se mnou ten velký režisér nahoře udělal, ne první a ani ne poslední kotrmelec. Rozhodně, ale jeden z největších a z dnešního pochopení souvislostí, i ten stěžejně určující.

Necelou minutu před rozhodující událostí mou
myslí rezonovala taková nepochopitelná
myšlenka:

„To já si to ale dnes bezpečně jedu.“

V naprostém pocitu nepochopení a překvapen,
jak mě něco takového může vůbec napadnout,
jsem bez jakékoli reakce pokračoval dál. Dál
v ústrety svému osudu, své karmě, své bolesti, své
stěžejní životní křížovatce.

Bolest fyzická, ačkoli se zdá být naprosto
nesnesitelná, je jenom stínem, ve srovnání
s temnotou bolesti duše. S vědomím, že na vině
jsem já a čas, že nelze vrátit. Pak tma se zdá
pojednou dusivě neproniknutelná. Stahuje mi
hrdlo a tíží na hrudi tak, že téměř nelze dýchat.
Mysl jak tuň kalné vody pohltní vše, co do ní padne
a vůle je neznámo kde. Utopena, marně hledající
sebe samu. Ztratíš-li pak i víru ve světlo a smysl
cesty k němu, tuň se rozlije do cel tvé osobnosti.
Čím delší a intenzivnější záplava je, tím více
ponouká tvé zoufalé já k definitivním závěrům
sebevraždy.

Tehdy, na urgentním příjmu nemocnice v MB,
mě on poprvé navštívil. Snad pro to, abych se
nezbláznil z pocitu viny. Snad abych mohl ujít tu

cestu, kterou mám dnes za sebou. Snad abych mohl naplnit svůj karmický plán. Snad v tom plánu byl i tento podivný duchovní urychlovač. Tato rychlodráha mého budoucího hledání. Postulující můj postoj k realitě, k tomu co je Dharma i k pochopení toho co, že je to Tao. To vše teď po 38 letech od události, ale nechápu o mnoho lépe. Dal jsem však ZM slib, že o tom budu jednou lidem vyprávět.

Tehdy on ještě neměl žádnou tvář a co víc, neměl ani žádné jméno. Později mi řekl, že se jmenuje Zmar Magma. A tvář, tu tehdy pro mě opravdu neměl. Nemohl jsem ji vidět. Mé zranění hlavy bylo takové povahy a rozsahu, že jsem ztratil schopnost vidět. Optika očí byla v pořádku, jen já jsem seděl v černém sále, neschopen pochopit, proč nikdo nic nepromítá.

1.1 Zmar Magma

„Chtěl bych mít zase svou vlastní tvář,“ řekl mi, když jsem si konečně uvědomil, že ačkoli nic nevidím, tak alespoň slyším. Byla to tehdy slabá náplast na představu, že bych zůstal bez zraku, ale nějaký vnitřní pocit, možná vyvolaný samotným ZM mě dával zvláštní pocit jistoty, že vše nakonec uspokojivě dopadne.

„Víš Čendo,“ pokračoval ZM, „chtěl bych tu původní tvář, tu předtím, nežli jsem přišel sem mezi Vás.“

„Sem do toho - hm - no - víš kam ne?“ Nechápatě jsem pokrčil rameny a vlastně jsem ho poslouchal, jen tak říkajíc napůl ucha. Byl jsem zcela pohroužen do snahy pochopit to, co se mi v posledních pěti hodinách stalo.

ZM hovořil dál, ale slova mu podivně vázla v krku, jako kdyby hlasivky nevěděly jak zvuk správně modulovat. Mluvil a střídal intonaci i rytmus. Vypadalo to, že se s lidským mluvením teprve chvíli seznamoval. Bohužel, do tváře jsem mu neviděl, abych v jeho očích spatřil a pochopil – proč. Proč se mi děje po čem netoužím a proč je tu on, Zmar Magma.

Zatímco se snažil pochopit svoje mluvidla, já jsem uvázl v čase. Odněkud se vynořily dávné vzpomínky, které oscilovaly a žily si vlastním životem. Zavedly mě k mému dědovi do Sobotky. Vnitřní kino začalo vysílat jako na povel.

Děda se snažil odstranit uzávěru odpadu toaletní mísy. On se snažil a já trnul, zdali mu dojde, kdo je viníkem. Samozřejmě mu to došlo. Záběry z mého dosavadního života se střídaly, ale

děj byl vždy jakoby lehce překroucen. Vlastně plně neodpovídal mým vzpomínkám. Chvíli mi trvalo, nežli jsem si uvědomil, v čem to vězí. Děj byl totiž vždy zachycen z pohledu jiných osob, jen ne z toho mého. Byly to vlastně vzpomínky ostatních účastníků.

Proletěl jsem k bezva uzávěře FAB zámku bytových dveří sousedů. Tu jsem provedl jím, ale marně přemýšlím proč? Nejspíš mě něčím naštvali. Mnohokrát jsem se jako dítě uzavřel. Sám v sobě. Zklamán reakcí okolí. Zklamán nesplněným očekáváním, které jsem k okolí měl. Prostě klamán.

Mnoho uzávěr si takto neseme celý život. Myslím, že podobné uzávěry jsem způsobil i já druhým. Že tedy ani já nejsem bez viny.

Když jsem začal uvažovat o své tváři, probral mě lehkým dotykem ZM.

„Viš v čem je tvůj problém, Čeni?“ zeptal se mě ZM.

„Myslím, že je to jasný, ne?“ odseknu trochu neurvale. Překvapen, takovou stupidní otázkou.

„To je přeci jasný – ne? Je to slepota. Co by mohlo být horšího?“ No to já si nemyslím,“ on na to.

„Viš co, povím Ti krátký příběh. Je to tak zvaný ZEN kóan. Jednoduše hádanka.“

1.2 Kóan Mistra Au č. 1

Šel jsem ke svému Mistrovi jako vždy odhodlaně. Zkušenost mě již naučila neočekávat a nelpět. Stejně tak být připraven na vše. Mistr se vždy těmto mým úvahám smál a smích zakončil slovy: *„Nakonec můžeme být rádi, že něco vůbec je. Bylo to 50 na 50, když se to stalo. Taky nemuselo být vůbec nic. Ani Dharma ani Tao. To, že něco je, je jen vůle toho, co je.“*

Naučila mě, že:

*„Sfouknout svíci, jež nehoří a
hořící ji znovu zapálit,
není jednoduché.“*

“Vira... to je to slovo... to je ten stav,” říkal jsem si a odhodlaně vstoupil do učebny.

Jako vždy, seděl Mistr na polštáři, zády ke dveřím. Snad jako by tím chtěl vyjádřit svou neotřesitelnost

Sedám si na své místo a čekám. Spěchat není proč ani kam. Jsme vždy právě tam, kde máme být a ku prospěchu všech.

„Proč jsi přišel?“ ptá se mě Mistr náhle.

„Abych zas mohl odejít?“ spíše se ptám sám sebe.
„Kam?“ ptá se on.

Než stačím cokoli bdělého odpovědět, hlavou mi proletí myšlenka zcela jiná. Mistr již reaguje, jak to umí jen on. Nejprve slovy:

“Vždyť už tam jsi.”

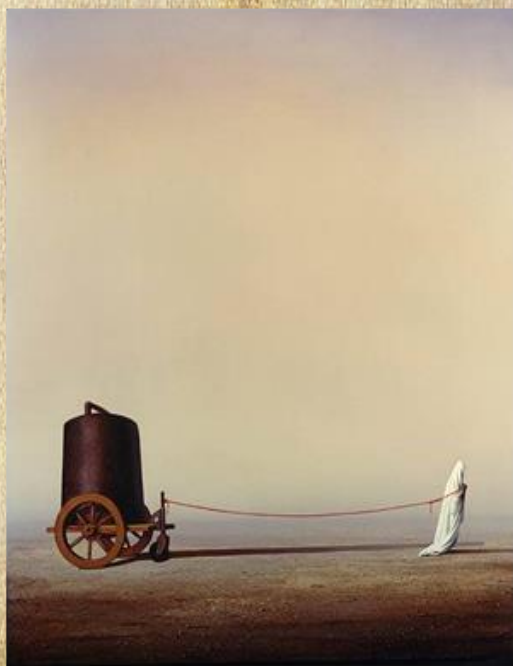
a pak i holí.

„Au,“ syknu tlumeně a doplním o „**धन्यवाद!**“

Odcházím a svou svíci jsem stále nezapálil ani neuhasil.

„Tak co si o tom myslíš Čeni?“ ptá se mě ZM a mírně se usmívá. Ve své vnitřní temné komoře jsem „viděl“ stále jen tmu. Něco v ní, ale bylo se mnou. Nemělo to tvar a nevydávalo to žádný zvuk, jenom trpělivě čekalo.

(na mě)

2/ Od tůně k jeskyni

Je dobré pochopit, že ve své podstatě, jsi v každé životní situaci vždy jen sám za sebe, přičemž je jedno proti čemu stojíš. Jen odhaduješ své možnosti. Každý máme své mentální váhy, kdy na jednu miskou kladeš své přednosti, dovednosti, zkušenosti a dovažuješ vůlí, vizí a odvahou. Na druhé straně je pak hromada tak zvaných neúspěchů dovažovaná alibismem a strachem.

Už od útlého mládí se stromek tvého života dere za světlem. Jako vše živé kolem nás i my, máme přirozený sklon k růstu. Jak k tomu fyzickému, tak i k tomu mentálně-duchovnímu. Potenciál máme v sobě všichni a jeho plné využití, k dalšímu rozvoji naší osobnosti, je smyslem proč jsme tady i důvodem, proč se nám děje to, co se nám děje.

Marně pátrám v paměti, kdy a proč došlo k té změně, že tuň má dnes tak podivně temnou až děsivou barvu. Strach je příliš silné slovo, ale něco silnějšího, než je mé současné já mě donutí odsednout si od okraje dál. Pohled do temnoty totiž příliš láká k utonutí.

„Jsi to ty ZM?“ ptám se sám sebe. Ve snaze najít odpověď, zda jeho zjevení bylo jen halucinací

zhrouceného já či mělo a má nějakou reálnou oporu v existenci mimo mé vědomí. Odpověď však nepřichází a zjišťuji, že vůle či prosba také nepomáhá. V záloze mi už tedy zbývá jen víra v to, že principy Tao a Dharmy jsou tu ku prospěchu nás všech, tedy i mému. Ovšem za podmínky víry ve vlastní já.

Vzpomenu-li na dětství, vidím jen křišťálové odlesky, jak světlo já dopadá na hladinu mého vědomí. Tuň byla mělká a lákala k dovádění. Jako dnes slyším radostný a spontánní výskot. Vidím své štěstím rozzářené oči v odrazu hladiny jako v zrcadle. Přímo cítím tu živelnou chuť k životu, tu takzvanou lehkost bytí. Naštěstí, dříve nežli spadnu do tůně, konečně ctím, že ZM je zase přítomen.

2.1 Zrcadlo pohádkáře

„Tak vidím, že ses seznámil se svou tůní,“ říká ZM a z jeho tónu zní lehkost, kterou včera ještě hledal. Lehkost, která uklidňuje a částečně vyvažuje mé mentální váhy pocitem bezpečí. *„Jen si na mně nedělej, Čeni, závislost. Já nejsem tvá cesta, ani ukazatel směru na všech křižovatkách. Nejsem mapou k pokladu ani pokladem samým. Jsem to, co jsem, tedy zrcadlo. Nic víc – nic méně,“*

říká ZM a mně se zdá, že v tónu jeho hlasu vidím úsměv.

„Viš,“ pokračuje, „tůň je něco jako jeskyně a o ní jsi již určitě slyšel.“ Sice nevím, jakou jeskyni má na mysli, tak se raději jen nejistě usmívám. *„Protože mlčení u Vás lidí ne vždy znamená souhlas a už vůbec ne pochopení, řeknu ti tedy příběh o jeskyni. Jsem totiž kromě zrcadla i velký pohádkář,“* a to se již opravdu nahlas směje. A jeho smích je nakažlivý stejně jako jeho příběhy.

2.2 Zář tisíce ohňů

Myslím, že nikdo neví jak velký je svět. Otázkou zůstává sám fakt, že je zcela nemožné definovat tak konečným výčtem i samotný abstraktní pojem „svět“. Tato myšlenka mě stále pronásleduje. Kdykoli se naskytne příležitost, pozoruji svou velkou rodinu, soustředěnou kolem jednoho ohně. Jednak pro teplo, které z něj vyzařuje a jednak kvůli bezpečí, které pocítujeme, skrze svou vzájemnou blízkost.

Já však především, abych dobře viděl na hru stínů, které běží všude po stěnách i stropě našeho světa. Jsou v každém okamžiku jiné a jejich neustálá změna podněcuje mou fantazii

k otázkám typu: „*Je i něco jiného? Něco co se naším stínům vůbec nepodobá?*“

Ta myšlenka mi nedá spát. Zdají se mi podivné sny, v kterých se plazím velmi dlouhou chodbou, naprostou tmou. Je mi zima, protože společný oheň jsem nechal daleko za sebou. Čas přestal hrát roli a zbylo mně jen prosté bytí v přítomném okamžiku. Pak mě jako zjevení zaplavuje světlo tisíců ohňů. Nejsem schopen nic rozeznat, neboť moje oči poprvé vidí něco jiného nežli stíny. Nedostává se mi slov a s těmi, která znám, nedokáži popsat to, co vidím. Pro spatřené nemám srovnání, protože stínům se to vůbec nepodobá. Nedostává se mi pocitů a z těch co znám převládá úžas a strach. Stýská se mi po ohni a stínohře v bezpečí známého světa.

Vracím se stejnou cestou zpět a jsem v rozpacích z toho, zdali a jak, budu schopen dál žít ve světě s trhlinou? Nevím jak lidem v jeskyni vysvětlit, že mimo stíny jejich reality tu je neznámý svět tisíců ohňů.

*„Tím chceš říci, že bych měl svou tůň opustit?“
ptám se napůl zděšeně.*

„Samozřejmě, že ne,“ odpoví ZM, „ale je naprosto nezbytné, abys vypustil její obsah a nahradil jej vědomým bytím. Jinak Tě vtáhne dovnitř a ty již nikdy nevyplaveš na hladinu.“

*„Náš největší úspěch není v tom, že
nepadneme, ale v tom, že vždy vstaneme,
kdykoli padneme.“*

(Konfucius)
